

Udbryderkongen Lorentsens eget digt...

Udbryderkongen Lorentsens dristige flugt fra Statsfængslet, og hans ynkværdige hjemkomst.

Fortalt af ham selv.

Foran min fængselsmad, en aftenstund jeg sad
desværre var jeg ikke, ved fængselsluften glad.
Dog med udholdenhed, og i mit ansigts sved,
jeg med rusten stopnaal, rev fængselsmuren ned.

Endnu var jeg ej fri, men med stor energi,
jeg graved gennem dybet, en rigtig løngangssti.
I gennem jorden sort, hen til den ydre port,
og da den ej var laaset, jeg listed stille bort.

Nu er jeg atter fri, det kunne jeg godt li,
og vandrede i godt humør, ad hovedvejen 10.
Men glæden var kun kort, og den svandt hastig bort,
jeg maatte stjæle føden, det var en farlig sport.

Fem raske tapre mænd, anholdt mig snart igen,
og fulgte mig med fuldt honnør, til fængselsporten hen.
Med lænket haand og fod, jeg træt iblandt dem stod,
tæt ved en skummel blodhund, forsvandt mit kække mod.

En sporhund var det vist, for den fandt mig til sidst,
og den greb folk i struben, naar blot man sagde pist.
Ja det gik galt igen, for eders gangne ven,
og jeg ved ikke mer naar, jeg kommer ud igen.

Det var en bitter frugt, men jeg tog den dog smukt,
og sidder paa min fangebriks, og drømmer stærkt om flugt.
Jeg haaber stedse paa, min dommer siger aaa,
tag ned dit tøj af knagen, det pæne lysegraa.

Drag frit hvor du vil hen, men husk paa kære ven,
at jeg vil nødig se dig, paa dette sted igen.
Saa drager jeg afsted, og tar min pige med,
for det er jo saa dejligt, at kunne gaa i fred.

UDBRYDERKONGEN.
Carl August Lorentsen.

Ved Hans Nielsen